

Las consecuencias del amor

Le Conseguenze dell'amore, Paolo Sorrentino, 2004

Un home viu reclòs en un hotel. Desconeixem els seus motius i només estem autoritzats a saber de la seva vida quotidiana entre aquestes parets, però, l'amor pot canviar la seva vida?

Una vida robada

Titta Di Girolamo és el nostre home; un personatge que viu tancat entre les quatre parets de la seva habitació. Més enllà, en el seu horitzó vital, hi ha un bar on una noia, una cambrera, sent una profunda curiositat pel personatge, gairebé la mateixa que sentim nosaltres.

Titta pot respondre a moltes coses: pot ser una metàfora del tancament i la incapacitat que tots nosaltres tenim per sortir de nosaltres mateixos; així instal·lats com estem en una comoditat que ens permet controlar mil·limètricament totes i cadascuna de les nostres activitats sense cap risc. Repetim, doncs, un cicle vital sense fi que ens fa pensar que estem segurs i que l'atzar no ens pot sorprendre.

El nostre protagonista és un home sense atributs, gris, s'endevina en ell un passat que sembla haver esborrat totalment per instal·lar-se en un present continu que es projecta cap al

futur, sense que es pugui endevinar cap via alternativa.

Només, de tant en tant, rep una visita i surt de l'hotel amb una maleta cap a un lloc desconegut. Però, aparentment, és també un viatge rutinari, un viatge que sembla tenir una finalitat.

També és la metàfora d'una vida robada, una vida dedicada al no res, una vida sense sentit, sense expectatives i també sense estridències; la representació de tots aquells que perden temps en sales d'espera d'estacions de metro, autobús o tren. Els que esperen en els aeroports, però que no arriben a pujar a l'avió. Les esperes en aquests «no llocs» han estat interpretades en antropologia com el moment en què l'individu està sol amb si mateix, aïllat de la comunitat, abans que s'iniciï el ritual de pas.

Per altra banda, Titta és també l'home que espera, l'home que observa, perquè com diu ell mateix: «sense imaginació la vida es converteix en un espectacle mortal». Titta també sembla que espera, però què? Mai no passa res.

Activitats arriscades

Després d'una primera part, més aviat lenta, on el director té totes les intencions de fer-nos sentir l'avorriment del protagonista, la pel·lícula pren un gir totalment diferent. El nostre home gris comença a actuar des del moment en què s'asseu a la barra del bar i li diu a la cambrera: «Potser asseure'm a la barra d'aquest bar sigui la cosa més arriscada que he fet en la meua vida».

A partir d'aquest moment comencem a descobrir que Titta té secrets, secrets inconfessables, que es van desvetllant, a poc a poc, i que ens porten per un pendent en què ja ens és impossible aturar-nos, especialment, si la màfia ens ve al darrere amb ganes de recuperar allò que és seu. I ja sabeu que amb la màfia no s'hi juga.

Per tant, a partir d'aquest moment entrem en una altra pel·lícula; una pel·lícula clàssica en què un principiant vol enredar els mafiosos i amb què recorre a tot els recursos típics dels gènere.

Un cert regust francès

Paolo Sorrentino va obtenir un reconeixement important amb aquesta pel·lícula, que no amaga certes influències –salvant moltes distàncies- d’alguns clàssics de la Nouvelle Vague com Truffaut. La seva quarta pel·lícula com a realitzador li va permetre rebre diversos premis *Donatello* -els Goya italians-. Així va ser millor director, pel·lícula i fotografia en l’edició de 2005 i també va ser nominat a millor director en els premis del Cinema Europeu.

No podem acabar sense esmentar un actor: Toni Servillo. Ell també va rebre el *Donatello* al millor protagonista masculí pel seu paper de Titta, construït a base de contenció que es va relaxant en les dosis exactes a mesura que avança la història. I una cara que segurament ens retornarà al Neorealisme italià, la néta de la gran Anna Magnani: Olivia Magnani. De moment, tot i que ens pesi, encara no és a l’alçada del monstre interpretatiu de la seva àvia.

Fitxa tècnica

Tècnics

Director: Paolo Sorrentino
Productors: Francesca Cima, Angelo Curti, Nicola Giuliano, Domenico Procacci
Guió: Paolo Sorrentino
Fotografia: Luca Bigazzi
Muntatge: Giogìo Franchini
Nacionalitat: Dinamarca, França i Itàlia
Nacionalitat: Italiana
Durada: 98 minuts

Actors

Toni Servillo: Titta
Olivia Magnani: Sofia
Adriano Giannini: Valerio
Raffaele Pisù: Carlo
Angela Goodwin: Isabella

Filmografia

2008 (post producció)
Il Divo
2006
L’Amico di famiglia
2005
Sabato, domenica e lunedì
2004
Le Conseguenze dell’amore
2001
La Notte lunga
2001
L’Uomo in più
1998
L’Amore non ha confini